

מאיר

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
פרשת מטות-מסעי תשפ"א

שאלות בפרשה

1. מי יכול להפר נדרים של אישה?
2. במי נלחמו ישראל, בסוף ימיו של משה רבנו?
3. אילו הלכות נלמדו אחרי המלחמה והבאת השלל?
4. מה ביקשו בני ראובן וגד ממשה רבנו ומדוע?
5. ממה חשש משה רבנו, כאשר הם דיברו איתו?
6. מה היתה ההתחייבות של בני ראובן וגד למשה?
7. איזה חצי-שבט הצטרף לבני ראובן וגד?
8. על מה התלוננו בני יוסף לפני משה ומה היה הפתרון?

חידת חדגא:

השתיים ביחד, הן יותר מהארוכה ביותר! הסבירו.

חידת פולקע:

איזה "כן" נאמר על הטענה שבאה על ה"כן"?

פרשה מאירה

סוף מעשה במחשבה תחלה

בפרשת מסעי התורה מצוה על ערי המקלט. ערי המקלט נועדו להיות מקום מבטחים למי שבטעות הרג אדם אחר מישראל. עליו לברוח במהירות לעיר המקלט ושם אסור לפגוע בו.

למרות שעיר המקלט נועדה להצלת ההורג בשגגה, חכמינו מלמדים אותנו שהיא גם נחשבת לו ככפרה. הגלות הזו שהוא גולה מביתו לעיר המקלט ושורה בה במשך זמן, מכפרת לו על עוון ההריגה בשגגה. היא נחשבת קצת כמו ענש.

מדוע הוא זקוק לכפרה ולענש, הרי הוא הרג בשוגג וללא כוונה? על מה מענישים אותו?

מפאן אנחנו לומדים דבר מאוד חשוב. אם אנחנו נהיה מספיק זהירים במעשים שלנו ונשמרים מלפגוע בחבר או בכל אדם, אז כנראה לא נפגע באחרים גם בשוגג. כאשר אדם לא רגיל לחשב על מעשיו כראוי, הוא מתגלגל לפגיעה באחרים - גם אם לא בכונה. מי שהרג בשגגה, יתכן שהוא לא רגיל להזהר במעשיו ולכן קרה לו הדבר הזה, ועל כן הוא זקוק לכפרה.

בואו כלנו נקים "סוף מעשה במחשבה תחלה" ונחשוב על מעשינו, וככה לא נפגע באחרים ונרבה שלום ואהבה.

מצאו 7 הבדלים!

חופשה נעימה!

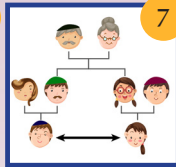
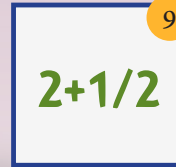
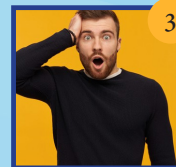

חופשה נעימה!

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות, מתוך הפרשה!

- בן: אמא, היום המורה שאל שאלה ורק אני ענית! אמא: כל הכבוד מה היתה השאלה? בן: מי לא הבין שיעורי בית...
 - לאמא של דני היו שלושה בנים: אברהם יצחק ומי האחרון? תנחשו! (לא, לא יעקב. אמרנו שזו אמא של דני).

טוב מאד פחות סיפור לשבת

שמחה פשיטיק

המלחמה הזאת אמנם לא הכרעה לבסוף, אבל הצלת החיים של גדוד שלם העמידה את גנרל קרטור כגבור לאומי, והוא הזמן לקבל מדליה מאת הנשיא. בארוע שהתקיים לכבודו, שאל אותו הנשיא: 'איך ידעת לתת את הפקדה לסגת? כיצד הבנת שמדבר במארב?' ג'ימס קרטור חיך קלות כשהחל מספר: 'הספור מתחיל לפני שנים רבות, כשהייתי תלמיד בבית הספר. במשך כמה שנים הייתי התלמיד מספר אחת - ואני לא אומר את זה כדי להתגאות, אלא כדי ללמד אתכם משהו - הציגנים שלי היו תמיד הגבוהים ביותר, התעודות משלמות, ובקצור: תלמיד מצטיין'.

הנוכחים הביטו בו בסקרנות. איך קשור ספור חייו לכאן? הוא המשיך: 'עד שעליתי לכתה ו'. שם לפתע הציגנים שלי החלו לרדת. אמנם הם היו עדין גבוהים מאד, אבל בשבילי, שהייתי רגיל לקבל מאה אחוז בכל מבחן, הירידה לתשעים וחמש היתה משמעותית. והמתסכל יותר מכל היה שכאשר בדקתי את המבחן, לא ממש הבנתי על מה המורה הוריד לי ציון. פניתי לאמא שלי, והיא הגיעה לבית הספר. שם פגשה את המורה המדבר, ושאלה אותו מדוע הוא מוריד לי ציון, והרי עניתי נכונה על השאלות'.

היה מתח בקהל, ורק קולו של גנרל קרטור נשמע: 'אני המתנתי מחוץ לחדר בזמן הפגישה, אבל יכלתי לשמע אותם משוחחים. ואז שמעתי את המורה אומר משפט שנחקק במח: 'יותר מדי טוב - זה גם לא טוב. גברת קרטור, הבן שלך סובל מלחץ בלמודים, משום שהוא שואף תמיד לקבל מאה אחוז. הוא מעולם לא טעם את טעם הכשלו, והדבר הזה מסכן בעבורו. לכן אני מוריד לו מדי פעם ציון, על נקודות שוליות אמנם, אבל זה אף ורק לטובתו. זכרי, גברת קרטור, יותר מדי טוב - זה גם לא טוב'. זה המשפט ששמעתי מהמורה שלי, שאכן צדק בדבריו. בזכותו התחלתי מאז לחיות חיים רגועים יותר'.

ג'ימס קרטור סים את דבריו: 'זו התשובה לשאלה מנין ידעתי שמדבר במארב. בקרב הזה הפל הלך חלק מדי. איש לא עצר אותנו בפריצה לבירה, והעיר נראתה שלווה ושקטה. יותר מדי טוב - זה גם לא טוב. המשפט הזה הוכיח את עצמו עשרות שנים אחרי שנאמר'.

השאיפה למשלמות היא הרסנית, ועלולה להזיק לנו. אנחנו לא מלאכים, ואין לנו ענין להגיע לשלמות. עלינו לעשות את המיטב שאנחנו יכולים, בלי לפגוע בכחות שלנו. כי יותר מדי טוב - הוא לא טוב.

היה זה הלילה האחרון של המלחמה, והכל ידעו זאת. תשאלו: איך אפשר לדעת מתי מסתים הקרב? לחיל הרגלי בגדוד של הגנרל ג'ימס קרטור היתה התשובה ברורה. הם עמדו כעת לפני המעוז האחרון של צבא האויב. הנצחון שלהם היה ממש באפק, אבל הקרב הזה יהיה הקשה מכל. אם ישרדו אותו - הנצחון המלא בידיהם. ואם לאו, ובכן, על הצד הזה העדיפו החילים לא לחשב. הם סמכו על מפקדם המכשיר שיצליח למצא את האסטרטגיה הנכונה לכבש את עיר הבירה.

מן העבר השני של קו האש ישבו מפקדי האויב, כשהם מעלים אותן מסקנות. 'כמעט כל מוקדי הכח שלנו בידיהם', אמר הגנרל בשפל קול. הוא נראה מובס, והפניעה נראתה קרובה מתמיד. 'אם הם יצליחו לכבש גם את עיר הבירה שלנו - אנחנו אבודים!' המפקדים והיועצים השונים החלו מעלים רעיונות לפעולה, עד שנבחרה אסטרטגיה אחת שאותה תכננו לבצע.

ובחזרה אל הגנרל קרטור ולצבאו. הם היו עסוקים בהכנות אחרונות לפלישה הגדולה והמכריעה, ושעת הבקר - זמן הפלישה - התקרבה עוד ועוד. לבסוף גם היא הגיעה, וחיליו של גנרל קרטור החלו לנוע בעקבותיו, כשהוא מוביל אותם אל העיר הנצורה. בפקדתו הסתערו החילים על דלתות העיר הענקיות, והחלו להמטיר עליהן מהלומות ואש. חצי פלגה נותרה לשמור ולהגן על החילים הפורצים מכל צרה שלא תבוא.

כעבר זמן לא רב נפרצו השערים, וגנרל קרטור שעט פנימה. עיר הבירה נראתה כמו כל עיר רגילה. עוברים ושבים עברו ושבו, הולכי רגל הלכו ברגל, והללו הביטו בחילים המסתערים בפתע פתאם על העיר. הם נמלטו אל הצדדים, וקניהם של החילים עקבו אחריהם, קנה מלוא במבט. היות שראו כי מדבר בחפים מפשע, המשיכו להתקדם בעקבות הגנרל הנערץ שלהם.

אלא שאז לפתע נעצר גנרל קרטור על מקומו. הוא הביט לכל הכוונים, ואז שאג לעבר חיליו: 'לסגת!!!' הלוחמים ממשמעים וצייתנים, מהרו לקים את הפקדה. הם לא ממש הבינו מדוע עליהם לסגת, אבל על המפקד, בפרט כמו גנרל קרטור, לא שואלים שאלות. הם החלו נסוגים במהירות, יוצאים מהעיר שזה עתה נכנסו אליה.

ואז זה קרה - העוברים והשבים, שעד עתה נראו תמימים, שלפו כלי נשק נסתרים, והחלו ממטירים אש תפת לעבר החילים. הקלעים שרקו בעז, אולם החילים כבר היו מחוץ לטוח שלהם. הפקדה של גנרל קרטור הצילה את חייהם!